DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK IV | WARSZAWA, DNIA 15 KWIETNIA 1949 r. | Nr 4 (43)

TREŚĆ:

I. PRACA.

Poz. 34. Instrukcja Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28.III. 1949 r. Nr Pi/1178-1/49 w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach żeglugi śródlądowej. 21

Poz. 35. Pismo okólne M. P. i O. S. z dn. 1.IV. 1949 r. Nr Po 739/8/9 w sprawie terminów wypłat wynagrodzenia robotnikom w zakładach przemysłu chemicznego. 25

II. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE.

Poz. 36. Porozumienie polsko-francuskie z dnia 9.VI. 1948 r. w sprawie minimalnych rent pensyj polskich dla uprawnionych, zamieszkałych we Francji. 26

Poz. 37. Porozumienie polsko-francuskie z dnia 9.VI. 1948 r. w sprawie pylicy płuc: . . . 28

Poz. 38. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18.III. 1947 r. Nr Uk 623/2-9 w sprawie unieważnienia przepisów służbowych dla pracowników instytucyj ubezpieczeń społ. . 31

Poz. 39. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30.III. 1949 r. Nr Un 864/15 Fr-9 w sprawie minimalnej wysokości rent i pensyj, wypłacanych przez polskie instytucje ubezpieczeń społecznych uprawnionym, zamieszkałym we Francji 31

Poz. 40. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1.IV. 1949 r. Nr Un 909/15 Fr-9 w sprawie ogłoszenia niektórych postanowień polsko-francuskiego protokółu specjalnego z dnia 9.VI. 1948 r. 32

III. SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE.

Poz. 41. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7.III. 1949 r. Nr BE III/849/49 wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Podkomitetu Ekonomicznego Rady Ministrów o sprawozdawczości inwestycyjnej z wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949. . . . 34

Poz. 42. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31.III. 1949 r. Nr Ag 798/11-49 w sprawie zużytkowania istniejącej powierzchni mieszkalnej. 34

Poz. 43. Pismo okólne M.P. i O.S. z dnia 24.III. 1949 r. Nr Ab 1339/49 w sprawie zaniechania z dniem 1 marca 1949 r. nadsyłania sprawozdań miesięcznych z wydatków osobowych. . . . 35

Poz. 44. Pismo okólne M.P. i O.S. z dnia 28.III. 1949 r. Nr Ab/2537/49 w sprawie niepotrącania przy wypłacie uposażeń funkcjonariuszom państwowym składek na rzecz Związku Zawodowego Pracowników Państwowych R. P. 35

Poz. 45. Pismo okólne M.P. i O. S. z dnia 30.III. 1949 r. Nr Af 445/49 w sprawie wzorów protokółów kwalifikacyjno-szacunkowych. 35

Poz. 46. Komunikat o aktach ustawodawczych z zakresu spraw ogólno-administracyjnych, ogłoszonych w Dz. U. R. P. Nr Nr 13 — 14 z 1949 r. 35

I. PRACA

34.

INSTRUKCJA

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 28 marca 1949 r. Nr Pi/1178—1/49

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach żeglugi śródlądowej.

A. PRZEPISY WSTĘPNE.

§ 1. Instrukcją niniejszą objęte są urządzenia przystani, portów, doków i wszystkich zakładów pracy z żeglugą śródlądową bezpośrednio związanych, oraz statków.

§ 2. Do czasu wejścia w życie rozporządzenia normującego warunki bezpieczeństwa i higieny pracy w żegludze śródlądowej, instrukcję niniejszą należy stosować jako zalecenia o charakterze orientacyjnym i doradczym pod warunkiem, aby wszelkie ewentualne ich zmiany mieściły się w ramach zasad już obowiązujących a w szczególności rozporządzenia Ministra Komunikacji z dn. 23.III.1934 r. o uprawnieniu żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wod-

nych (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 335), oraz rozporządzenia o ogólnych przepisach, dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 6.XII. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 334).

B. PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE.

I. Dojścia przez baseny, przystanie, warsztaty okrętowe itp.

§ 3. 1. Przejścia wzdłuż brzegu przystani lub warsztatu okrętowego na lądzie powinny mieć co najmniej 0,90 m szerokości, powinny być wolne podczas pracy i dostatecznie oświetlone w sposób nie powodujący olśnienia wskutek zbyt dużych kontrastów świetlnych.

2. Szczególnie niebezpieczne części przejść winny być opatrzone poręczami o wysokości nie mniejszej niż 0,75 m.

II. Połączenie statku z innym statkiem lub przystanią.

§ 4. 1. Statki powinny być przymocowane do nadbrzeża przy pomocy cum, zakładanych na pale lub pierścienie do tego celu przeznaczone.

2. Kładki i schodnie szerokości co najmniej 0,55 m, niezbyt pochyłe, dokładnie przymocowane, z trwałych materiałów zbudowane, powinny być z obu stron zabezpieczone poręczami wysokości nie mniej niż 0,82 m, względnie z jednej strony, jeśli drugą stronę zabezpiecza burta statku. Ponadto w czasie gołolędzi powinny być posypane piaskiem.

3. Wymienione w pkt 2 poręcze istniejące mogą pozostać do chwili ich ewent. zamiany, o ile mają min. 0,75 m. wysokości i odpowiadają warunkom wyszczególnionym w pkt poprzednim.

4. Przepisy § 4 p.p. 2 i 3 nie dotyczą platform i kładek, o ile są one używane do celów ładunkowych.

III. Dojścia do ładowni.

§ 5. Przy zrąbnicach luk do ładowni,których spód znajduje się poniżej 1,50 m od poziomu pokładu, należy pozostawić wolną przestrzeń wystarczającą dla korzystania ze środków dojścia.

§ 6. 1. Za szczeblami drabin opartych w sposób bezpieczny o gródź lub w lukach szybu należy pozostawić wolną przestrzeń szerokości $11^1/_2$ cm w tym wypadku, jeśli szczeble te nie są dość szerokie dla mocnego oparcia stóp i rąk.

2. Drabiny w ładowniach bezpokładowych jednostek pływających winny być opatrzone hakami do zaczepienia o zrąbnice luk lub o inne urządzenia ochronne.

§ 7. Pokryw luk nie wolno używać do innych celów; pokrywy winny mieć odpowiednie uchwyty i oznaczenia, do których luk należą.

§ 8. Nieczynne luki do ładowni o poziomie poniżej 1,50 m . od pokładu winny być zamknięte. Pozostawianie otwartych luk nieczynnych bez dostatecznego nadzoru wzgl. nie zabezpieczonych zrąbnicami 0,75 m lub barierami 0,90 m wysokości jest zakazane.

IV. Oświetlenie jednostek pływających.

§ 9. 1. Oświetlenie pomieszczeń wewnętrznych na statkach i łodziach (komór dla maszyn i kotłów, kajut dla załogi i pasażerów, kuchni, ustępów, korytarzy, przejść, klatek schodowych itp.) powinno być dostateczne i tak urządzone, aby nie powodowało olśnienia oraz nie zagrażało bezpieczeństwu pod względem ogniowym.

2. Na statkach i łodziach z oświetleniem elektrycznym powinny znajdować się stale i w dostatecznej ilości lampy naftowe, olejne lub świece, umieszczone w odpowiednich metalowych latarniach.

V. Dzwignice.

§ 10. Wszelkie dźwignice czynne: podnośniki, żurawie stałe i przewoźne, dźwigi (windy) itp. podlegają co 12 miesięcy okresowym sprawdzaniom (rewizjom) i powinny mieć napis wskazujący miejsce i datę ostatniej rewizji okresowej oraz datę rewizji następnej. Dźwigi mogą być używane tylko w czasie między wskazanymi wyżej datami, za wyjątkiem wypadku, kiedy właściwa władza nadzorcza odroczyła termin rewizji, co powinno być oznaczone w napisie na dźwignicy i odnotowane w książce rewizji. Na każdej dźwgnicy powinien znajdować się dobrze widoczny napis wskazujący największe dopuszczalne obciążenie dźwignicy w kg. Nie wolno nigdy przekraczać tego największego obciążenia dźwignicy. W razie wątpliwości co do ciężaru przedmiotu należy uprzednio sprawdzić jego wagę.

§ 11. Do obsługi dźwignic mogą być dopuszczeni jedynie pracownicy posiadający dostateczną w tym zakresie znajomość przepisów, poddani egzaminowi i zaopatrzeni w odpowiednie zaświadczenia.

§ 12. 1. Podnośniki należy zaopatrzyć w hamulce i urządzenia do ryglowania, a szczęki hamulców nastawiać w miarę zużywania się ich powierzchni.

2. Dźwignice nie używane do pracy winny być zabezpieczone przed możnością ich uruchomienia.

3. Każdorazowe uruchomienie dźwignicy winno być poprzedzone sygnałem za pomocą odpowiednich urządzeń sygnalizacyjnych.

§ 13. Na linach z drutu nie wolno robić węzłów.

§ 14. 1. Układane równomiernie na bębnie cięgna wolno odwijać pod warunkiem pozostawienia na bębnie co najmniej dwóch zwojów.

2. Bębny wciągarek dźwigowych winny mieć rowki do układania się lin w jednej warstwie. Używanie bębnów drewnianych jest zakazane.

§ 15. 1. Na haku i pierścieniu każdego łańcucha powinna być oznaczona nośność oraz numer dźwignicy lub miejsca jego użytkowania.

2. Naprawione łańcuchy przed ponownym użyciem powinny być sprawdzone, wyżarzone i poddane próbie na wytrzymałość.

3. Protokóły wyżarzenia, prób na wytrzymałość ze wskazaniem dat itp. należy przechowywać na statku wzgl. w zakładzie pracy na lądzie, oraz prowadzić książkę kontroli łańcuchów, zawierającą kolejny Nr łańcucha, datę wpisu, średnicę drutu ogniw, nośność łańcucha, datę i nazwisko przeprowadzającego próbę łańcucha i uwagi. Kontrola i gospodarka łańcuchami powinna być powierzona odpowiednio wykwalifikowanemu pracownikowi.

4. Łańcuchy podtrzymujące jak również sworznie oczkowe, osady i kołnierze masztów itp., których zdemontowanie jest trudne, powinny być poddane rewizji co 12 miesięcy i gruntownemu badaniu co 4 lata.

5. Łańcuchy, oraz kółka, sprzączki itp. o średnicy pręta 12½ mm lub mniejszej należy wyżarzać najmniej raz na 6 miesięcy z wyjątkiem podobnego sprzętu przy żurawiach, który może być poddawany wyżarzaniu co 12 miesięcy.

6. Wszystkie inne łańcuchy itp. wymieniony wyżej sprzęt wraz z łańcuchami podtrzymującymi, ale z wyjątkiem łańcuchów przyczepionych do zastrzałów lub masztów, powinien być wyżarzany co najmniej raz na 12 miesięcy, a w wypadkach, gdy chodzi o sprzęt używany wyłącznie przy żurawiach i innych ręcznych urządzeniach dźwigowych co najmniej raz na 2 lata.

§ 16. 1. Budka kierowcy dźwignicy elektrycznej, metalowe części oraz szyny jezdne powinny być uziemione.

2. Budka żelazna kierowcy elektrycznych żurawi itp. dźwignic winna mieć podłogę z drzewa lub innego złego przewodnika elektryczności. Nie wolno składać w niej materiałów łatwopalnych, materiały zaś do czyszczenia jak pakuły, szmaty itp. wolno przechowywać w pomieszczeniu specjalnym lub skrzyni ogniotrwałej pod zamknięciem tylko w ilości niezbędnej dla obsługi dźwigu w ciągu jednej zmiany. Narzędzia podręczne należy przechowywać w specjalnej skrzyni.

3. Przewody elektryczne podnośników należy zabezpieczyć od przypadkowego dotknięcia przez ludzi lub liny.

Jeśli przewody te przechodzą obok miejsc pracy, to należy osłonić je uziemioną siatką ochronną i umieścić tablicę ostrzegawczą z czerwoną strzałką w kształcie pioruna.

§ 17. Dostęp do urządzeń, które wymagają stałej obsługi i dozoru jak np. urządzenia do smarowania, oświetlania itp., powinien być łatwy i bezpieczny.

§ 18. 1. Dźwignice powinny mieć urządzenia zapobiegające ubsuwaniu się i wypadaniu ciężarów. Ciężar powinien być rozłożony równomiernie przy naprężonych równomiernie cięgnach.

2. Nie wolno zatrzymywać się pod zawieszonym ciężarem.

§ 19. Pracownicy, wchodzący na wysięgnice żurawi obrotowych, belki kratowe itp., powinni mieć obuwie zabezpieczające przed poślizgnięciem się.

VI. Dźwigi (windy) osobowe, osobowo-towarowe i towarowe.

§ 20. W zakresie bezpieczeństwa pracy przy dźwigach należy kierować się „Przepisami budowy i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego P. N. E./10" Polskiego Komitetu Elektrotechnicznego i „Normami budowy i ruchu dźwigów PN/R-600" Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

§ 21. W kabinie dźwigu należy wywiesić przepisy obsługi a w szczególności użycia przyrządu zatrzymującego kabinę w razie potrzeby, przyrządu alarmowego oraz urządzeń rozrządowych (sterowych).

§ 22. 1. Wejście do kabiny powinno być zamknięte drzwiami szybu i kabiny.

2. Na drzwiach kabiny dźwigu wyłącznie towarowego należy oznaczyć najwyższe obciążenie kabiny w kg i umieścić napis zakazujący przewożenia osób, a w przypadku dźwigu osobowo-towarowego — najwyższe obciążenie kabiny w kg lub najwyższą dopuszczalną ilość osób wraz z obsługą kabiny.

3. Wejście do szybu i kabina dźwigu winny być dostatecznie oświetlone światłem naturalnym lub sztucznym przez cały czas używania dźwigu.

§ 23. 1. Urządzenia sterowe (rozrządowe) dźwigów osobowo-towarowych i osobowych powinny umożliwiać zatrzymanie kabiny z jej wnętrza w dowolnym miejscu.

2. Przy rozrządzie przyciskowym powinien znajdować się w kabinie osobny przycisk do natychmiastowego zatrzymania dźwigu z napisem „Stój".

3. W miejscu widocznym powinien być umieszczony przyrząd alarmowy.

§ 24. 1. Pomieszczenie maszynowe dźwigu elektrycznego powinno mieć stałe urządzenie do oświetlenia elektrycznego oraz posiadać przenośną lampę elektryczną.

2. Zakazane jest umieszczanie łatwo palnych materiałów w pobliżu silników elektrycznych lub przyrządów narażonych na spalenie wskutek działania prądu.

VII. Dozór nad kotłami parowymi na statkach.

§ 25. W zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przy kotłach parowych na statkach należy mieć na względzie przepisy dotyczące budowy kotłów, ich obsługi i dozoru, a w szczególności: rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 29 października 1923 r. w przedmiocie budowy, ustawiania i dozoru kotłów parowych na statkach (Dz.U.R.P. Nr 119, poz. 958), rozporządze-

nie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 8 listopada 1930 r. (Dz.U.R.P. Nr 91, poz. 713), zawierające przepisy budowy kotłów parowych na statkach, rozporządzenie z dn. 13.II.1924 r. (Dz U.R.P. Nr 16, poz. 173), dotyczące dozoru nad kotłami parowymi na stakach i w portach wreszcie rozporządzenia dotyczące obsługi tych kotłów (Dz.U.R.P. z 1923 r., poz. poz. 370 i 454).

§ 26. 1. Do właściwości Inspektora Pracy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przy kotłach parowych należą wszystkie statki żeglugi śródlądowej z wyjątkiem wojennych oraz należących do państw obcych.

2. Za statek w rozumieniu powyższym uważany jest każdy zeskład unoszący się na wodzie, na którym jest używany kocioł parowy.

§ 27. 1. Ujawnione za pomocą ksiąg kotłowych niezachowanie terminów rewizji kotłów należy komunikować właściwej władzy nadzorczej (państwowemu zarządowi wodnemu) oraz Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów terytorialnie właściwemu.

2. Kocioł parowy na statku winien być poddany normalnej okresowej rewizji zewnętrznej co rok, wewnętrznej — nie później niż co 3 lata od dnia takiej rewizji, próbie wodnej — co najmniej w 6 lat po ostatniej próbie, kotły 24 letnie podlegają próbie wodnej co 3 lata. Kotły ponad 30 letnie winny być poddawane rewizji wewnętrznej co rok.

3. Księga kotłowa powinna zawierać protokół odbioru kotła, jego rysunki, wyniki rewizji.

§ 28. 1. Z uwagi na bezpieczeństwo pracy do obowiązków inspektora pracy należy formalne sprawdzanie prawidłowości obsługi tych urządzeń kotłowych, których działanie wymaga specjalnych badań i środków technicznych potrzebnych przy rewizji zewnętrznej, wewnętrznej lub próbie wodnej a w szczególności: stwierdzenie jawnych uszkodzeń lub brak odpowiednich szkieł wodowskazowych, kranów probierczych, nieodpowiednie obciążenie zaworów bezpieczeństwa itp.

2. Inspektor pracy winien sprawdzić, czy pracownik obsługujący kocioł parowy poddany był egzaminowi i czy posiada świadectwo uzdolnienia. Świadectwo to należy przechowywać w książce rewizji kotła.

3. O wszelkich uchybieniach objętych p. p. 1 i 2 § 28 należy zawiadamiać władze nadzorcze oraz właściwe Stowarzyszenie Dozoru Kotłów po myśli § 27 p. 1.

VIII. Wskazywanie wagi na ciężkich ładunkach przewożonych na statkach żeglugi śródlądowej

§ 29. Nadzór nad właściwym wykonaniem oznaczenia wagi na ładunkach przewożonych na statkach należy opierać na zasadach ustawy z dn. 31 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 99), w szczególności: 1) Na wysyłającym ładunek lub ekspedytorze ciąży obowiązek, aby na każdej przesyłce załadowanej na obszarze Rzeczypospolitej do przewiezienia drogą wodną śródlądową (i morską) wagi brutto 1000 kg i więcej była oznaczona przed załadowaniem waga, w miejscu łatwo dostrzegalnym, cyframi lub literami nie mniejszymi niż 8 cm długości, o barwie wybitnie odróżniającej się od opakowania towaru lub od barwy towaru i nie dającej się zmyć wodą.

2. W wyjątkowych, dostatecznie usprawiedliwionych wypadkach waga może być oznaczona w przybliżeniu.

3. W wypadkach nieoznaczenia wagi organa powołane do inspekcji śródlądowej (państwowe zarządy wodne oraz inspekcja pracy) mogą zarządzić oznaczenie wagi na koszt wysyłającego lub ekspedytora, a ponadto w razie uporczywego przekraczania tych przepisów nałożyć na nich grzywnę do 200 zł z uwzględnieniem dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych i nawiązek (Dz. U. R. P Nr 24, poz. 161).

IX. Bezpieczeństwo załóg jednostek pływających.

§ 30. Niezależnie od ksiąg wymaganych przez przepisy o ochronie pracy winny znajdować się na statkach i łodziach posiadających stałą załogę spisy pracowników ze wskazaniem podziału pracy w warunkach normalnych oraz na wypadek niebezpieczeństwa (pożar, tonięcie itp.).

§ 31. Kierownik statku lub łodzi winien posiadać patent żeglarski lub być zwolnionym od tego obowiązku na podstawie art. 7 rozp. Prezydenta z dn. 6.III.28 r. o żegludze na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr 29, poz 266). Na podstawie wymienionego wyżej art. 7 od obowiązku posiadania patentu żeglarskiego zwolnieni są kierownicy: a) statków i łodzi znajdujących się w używaniu wojska, b) statków i łodzi sportowych i rybackich, c) innych statków i łodzi o powierzchni najwyżej 20 m² otrzymanej z pomnożenia największej długości przez największą szerokość.

§ 32. Statek lub łódź ze stałą załogą winny posiadać dostateczną ilość przyborów do ruchu i przybijania (wiosła, liny, kotwice itp.) oraz przybory sygnalizacyjne i ratunkowe w stanie nadającym się do natychmiastowego użytku i znajdujące się na właściwie wyznaczonym miejscu.

§ 33. Na statkach i łodziach ponad 30 ton powinna znajdować się przynajmniej jedna łódź ratunkowa, co najmniej na 5 osób a przy załodze ponad 8 ludzi — 2 łodzie.

§ 34. Statki i łodzie (z wyjątkiem łodzi o powierzchni do 20 m² oraz łodzi rybackich) powinny być zaopatrzone w koła ratunkowe z uchwytami i linkami w stosunku 1 koło na 30 osób i co najmniej 2 koła wogóle w miarę potrzeby zaopatrzone w urządzenia świetlne.

§ 35. 1. Statki i łodzie z własnym napędem mechanicznym winny posiadać sikawkę parową lub ręczną z wężem długości równej co naj-

mniej połowie statku lub łodzi oraz topory, wiadra, ze sznurami 2—5 m, bosaki i gaśnice.

2. Niezależnie od wymienionych w p. 1 przedmiotów statki i łodzie (z wyjątkiem łodzi o powierzchni poniżej 20 m^2) z ładunkiem nafty, przetworów naftowych itp. materiałów łatwopalnych powinny być zaopatrzone w skrzynie piasku co najmniej 2 m^3 objętości i łopaty.

§ 36. 1. Towary łatwo zapalne od iskier winny mieścić się w szczelnych ładowniach podpokładowych lub nakryte bezpiecznymi oponami na pokładzie.

2. Wymienione w p. 1 towary powinny być w ten sposób układane, aby bardziej szczegółowa obserwacja ich nie była utrudniona.

3. Warunki bezpieczeństwa dotyczące materiałów wybuchowych objęte będą przepisami specjalnymi.

4. Materiały trujące należy ładować w opakowaniu szczelnym.

X. Higiena pracy na jednostkach pływających.

§ 37. 1. Objętość pomieszczeń mieszkalnych dla załogi powinna być obliczona w stosunku 2 m^3 na osobę.

2. Pokłady nad mieszkalną częścią powinny być dostatecznie zabezpieczone od przeciekania wody.

3. Okna (iluminatory) należy zaopatrzyć w przybory do otwierania celem przewietrzania pomieszczeń, ewentualnie pomieszczenia te winny mieć wentylację sztuczną.

4. Temperatura pomieszczeń mieszkalnych nie powinna być niższą od 14^0 C.

§ 38. 1. Członkowie załóg, którzy przebywają na jednostkach pływających ponad 8 g. na dobę, winni mieć wyznaczone miejsce dla spania o powierzchni 1,80 × 0,70 m na osobę. Oddzielne pomieszczenia dla spania powinny mieć kobiety. Urządzanie noclegów w maszynowniach, kotłowniach, kuchniach i spiżarniach jest zakazane.

2. Dla załogi powinien być przeznaczony co najmniej 1 ustęp, a na statkach i łodziach pasażerskich ponadto jedna oddzielna umywalnia z wodą bieżącą i wodą do picia.

3. Na statkach i łodziach (z wyjątkiem łodzi do 20 m^2 powierzchni) należy ustawić zbiorniki z wodą do picia i odpowiednim napisem.

XI. Urządzenia sanitarno-lekarskie na jednostkach pływających oraz w zakładach pracy żeglugi śródlądowej.

§ 39. 1. Na statkach i łodziach pasażerskich odbywających rejsy ponad 24 godziny (z wyjątkiem łodzi do 20 m^2 powierzchni, łodzi i statków rybackich i sportowych bez względu na wymiar ich powierzchni oraz statków zbudowanych przed wejściem w życie rozporządzenia poz. 335/34 bez względu na ich wielkość, rodzaj i czas trwania rejsów) należy urządzić oddzielną kajutę sanitarną o powierzchni min. 3 m^2 izolowaną, dezynfekowaną i zaopatrzoną co najmniej w 1 tapczan, stolik, 2 taburety, umywalnię, miednicę do płynów odkażających, wieszak hermetycznie zamykane wiadro do wydzielin; sprzęty winne być niewyściełane, białe lakierowane, podłogi nieprzepuszczalne.

2. Od obowiązku wymienionego w p. 1 mogą zwolnić władze nadzorcze właściwe dla miejsca rozpoczęcia rejsu.

3. Niezależnie od postanowień p. p. 1 i 2 wszystkie statki i łodzie z własnym napędem mechanicznym, nie posiadające oddzielnych kajut sanitarnych, z wyjątkiem statków i łodzi o powierzchni do 20 m^2 włącznie oraz statków i łodzi sportowych i rybackich bez względu na ich powierzchnię, powinny posiadać apteczkę zaopatrzoną w środki niezbędne dla udzielenia pierwszej pomocy lekarskiej.

§ 40. W przystaniach, dokach, warsztatach itp. zakładach pracy żeglugi śródlądowej powinny być urządzone pomieszczenia dla udzielania pierszej pomocy lekarskiej, łatwo dostępne, zaopatrzone w sprzęty podobnie jak w artykule poprzednim, oraz w środki lecznicze a w szczególności w środki potrzebne przy ratowaniu topielców.

XII. Przepisy końcowe.

§ 41. Niezależnie od wymienionych wyżej norm orientacyjnych we wszystkich przypadkach, kiedy bezpieczeństwo i higiena pracy wymagają zachowania specjalnych warunków, warunki te należy ująć w formę instrukcyj specjalnych i podać w sposób skuteczny do wiadomości pracowników; w razie potrzeby odpowiednie postanowienia winien zawerać regulamin pracy.

za Ministra
K. Witaszewski

35.

PISMO OKÓLNE

Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 1 kwietnia 1949 r. Nr Po 739/8/9

w sprawie terminów wypłat wynagrodzenia robotnikom w zakładach przemysłu chemicznego

Do
Obywateli Inspektorów Pracy
wszystkich Okręgów i Obwodów

Ministertwo Pracy i Opieki Społecznej komunikuje, że na podstawie porozumienia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zezwala się w myśl ust. 3 art. 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324) na dokonywanie wypłat wynagrodzenia robotnikom zatrudnionym w zakładach przemysłu chemicznego raz na miesiąc, z zastrzeżeniem wypłaty w połowie miesięcznego okresu płatniczego zaliczki w wysokości, zbliżonej do połowy całkowitego wynagrodzenia miesięcznego.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

II. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

36.

POROZUMIENIE POLSKO-FRANCUSKIE

z dnia 9 czerwca 1948 r.

w sprawie minimalnych rent i pensyj polskich dla uprawnionych, zam. we Francji

Przekład

Porozumienie

w sprawie dostosowania wysokości pensyj, zasiłków i rent do poziomu życia kraju zamieszkiwania uprawnionych.

W wykonaniu art. 14 konwencji polsko-francuskiej z dnia 14 października 1920 r. o pomocy i opiece społecznej

właściwe władze administracyjne polskie i francuskie reprezentowane:

ze strony polskiej przez:

Pana Eugeniusza MODLIŃSKIEGO, Doktora Praw, Dyrektora Departamentu Ubezpieczeń Społecznych w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej

ze strony francuskiej przez:

Pana Francis NETTER, Zastępcę Dyrektora w Ministerstwie Pracy i Zabezpieczenia Społecznego,

Pana René LARCHEVEQUE, Dyrektora Spraw Zawodowych i Społecznych w Ministerstwie Rolnictwa.

Pana Philippe PERRIER, Ministra Pełnomocnego, Dyrektora Konwencyj Administracyjnych i Społecznych w Ministerstwie Spraw Zagranicznych;

uważając, że pensje, zasiłki lub renty na rachunek instytucji polskiego zabezpieczenia społecznego, wypłacane uprawnionym, zam. we Francji, powinny zapewniać zainteresowanym korzyści podobne do tych, jakie uzyskują przez wypłacanie we Francji świadczeń tego samego rodzaju, udzielanych na podstawie ustawodawstwa francuskiego o zabezpieczeniu społecznym, Wysokie układające się Strony ustaliły za wspólną zgodą poniższe postanowienia, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez ich Rządy.

Art. 1.

Minimalna wysokość pensyj, zasiłków lub rent na rachunek polskich instytucyj zabezpieczenia społecznego, wypłacanych uprawnionym, zam. we Francji, ustalona zostaje prowizorycznie jak następuje:

a) pensje i zasiłki inwalidzkie lub starcze z ogólnego systemu ubezpieczenia . . . . 24.000 franków rocznie
b) pensje dodatkowe z górniczego systemu rentowego — za każdy rok pracy w kopalni . . . 800 franków

Arrangement

relatif à l'adaptation du montant des pensions, allocations et rentes au niveau de vie du pays de résidence des bénéficiaires.

En application de l'article 14 de la convention franco-polonaise du 14 octobre 1920 relative à l'assistance et á la prévoyance sociales

Les administrations compétentes française et polonaise représentées par:

Du côté français:

M. Francis NETTER, Directeur — Adjoint au Ministère du Travail et de la Sécurité Sociale;

M. René LARCHEVEQUE, Directeur des Affaires Professionnelles et Sociales au Ministère de l'Agriculture;

M. Philippe PERRIER, Ministre Plénipotentiaire, Directeur des Conventions Administratives et Sociales au Ministère des Affaires Etrangères;

Du côté polonais:

M. Eugeniusz MODLINSKI, Docteur en Droit, Directeur du Département des Assurances Sociales au Ministère du Travail et de l'Assistance Sociale;

considérant que les pensions, allocations ou rentes à la charge des institutions de sécurité sociale polonaises, servies à des bénéficiaires résidant en France, doivent offrir aux intéressés des avantages comparables à ceux apportés par le paiement en France de prestations de même nature allouées en vertu des législations françaises de sécurité sociale, les Hautes Parties Contractantes ont arrêté d'un commun accord les dispositions suivantes, sous réserve de l'approbation de leur Gouvernement respectif.

Article 1-er.

Le montant minimum des pensions, allocations ou rentes à la charge des institutions de sécurité sociale polonaises servi à des bénéficiaires résidant en France est provisoirement arrêté comme suit:

a) pensions et allocations d'invalidité ou de vieillesse du régime général... 24.000 Frs par an
b) pensions supplémentaires du régime de retraites des ouvriers mineurs — pour chaque année de service dans les mines . . . 800 Frs

a od lipca 1948 r. począwszy . . . . . 1.000 franków

c) renty z tytułu wypadku w zatrudnieniu i chorób zawodowych będą obliczane według rocznego zarobku w wysokości . . . 90.000 franków.

Te same zasady mają zastosowanie do pensyj, zasiłków i rent dla pozostałych członków rodziny.

Art. 2.

Każda z minimalnych stawek, przewidzianych w art. 1, ulegać będzie rewizji w razie każdej zmiany odpowiedniego ustawodawstwa francuskiego w ten sposób, że stawki te ulegać będą zmianie w tym samym stosunku, co korzyści ustalone przez ustawodawstwo francuskie, które reguluje te korzyści.

Zrewidowana stawka minimalna będzie stosowana do rat pensyj, zasiłków lub rent, których termin płatności przypada najwyżej jeden miesiąc później od daty przesłania zawiadomienia o zmianach, poczynionych w ustawodawstwie francuskim.

Art. 3.

W celu pokrycia wydatków, któreby wskutek zastosowania art. 1 i 2 niniejszego porozumienia przewyższały wydatki, przewidziane przez polskie ustawodawstwo, polskie instytucje upoważnione są do ewentualnego dokonywania proporcjonalnych potrąceń z całości świadczeń, wypłacanych przez instytucje francuskie uprawnionym, zamieszkałym w Polsce.

Art. 4.

Niniejsze porozumienie wejdzie w życie ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 1947 r.

Będzie ono milcząco przedłużone po wejściu w życie konwencji generalnej pomiędzy Polską i Francją o zabezpieczeniu społecznym i pozostanie w mocy do daty zawarcia nowego porozumienia w tym przedmiocie na podstawie art. 30 konwencji generalnej.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, zawarli niniejsze porozumienie.

Sporządzono w Paryżu w dwóch egzemplarzach dnia 9 czerwca 1948 r.

(—) E. Modliński,
(—) F. Netter
(—) R. Larcheveque
(—) Philippe Périer

et à partir du 1-er juillet 1948 . . . . . 1000 Frs

c) rentes d'accidents du travail et maladies professionnelles:

— calculées sur la base d'un salaire annuel de . . . . . 90.000 Frs

Les mêmes règles sont applicables aux pensions,, allocations et rentes de survivants.

Article 2.

Chacun des taux minima prévus à l'article 1-er sera révisé lors de toute modification de la législation française correspondante, de manière à la faire varier dans la même proportion que l'avantage établi par la législation française à laquelle il ressortit.

Le taux minimum révisé sera applicable aux arrérages des pensions, allocations ou rentes, dont le point de départ est postérieur d'au moins un mois à la date d'envoi de la notification des modifications apportées à la législation française.

Article 3.

Pour couvrir les charges excédant celles prévues par la législation polonaise qui peuvent résulter de l'application des articles 1 — 2 du présent arrangement, les organismes polonais sont autorisés à opérer, les cas échéant, un prelèvement proportionnel sur l'ensemble des prestations payées par les organismes français aux bénéficiares résidant en Pologne.

Article 4.

Le présent arrangement prend effet à la date du 1-er avril 1947.

Il sera tacimement reconduit lors de la mise en application de la convention générale entre la France et la Pologne sur la sécurité sociale et restera en vigueur jusqu'à la conclusion d'un nouvel arrangement à ce sujet sur la base de l'article 30 de la convention générale.

En foi de quoi, les soussignés dûment autorisés à cet effet, ont dressé le présent arrangement.

Fait en double exemplaire à Paris, le 9 juin 1948.

(—) F. Netter
(—) R. Larcheveque
(—) Philippe Périer
(—) E. Modliński

Porozumienie powyższe zostało zatwierdzone przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i przez Rząd Republiki Francuskiej w drodze wymiany pism z dnia 9 czerwca 1948 r. pomiędzy polskim Ambasadorem w Paryżu i francuskim Ministrem Spraw Zagranicznych.

37.

POROZUMIENIE POLSKO-FRANCUSKIE Z DNIA 9 CZERWCA 1948 R. W SPRAWIE PYLICY PŁUC.

Przekład.

Porozumienie

w sprawie ustalenia prawa do odszkodowania z tytułu zawodowej pylicy płuc.

Na podstawie art. 14 konwencji polsko-francuskiej z dnia 14 października 1920 r. o pomocy i opiece społecznej

właściwe zwierzchnie władze administracyjne polskie i francuskie reprezentowane:

ze strony polskiej przez:

Pana Eugeniusza MODLIŃSKIEGO, Doktora Praw, Dyrektora Departamentu Ubezpieczeń Społecznych w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej

ze strony francuskiej przez:

Pana Francis NETTER, Zastępcę Dyrektora w Ministerstwie Pracy i Zabezpieczenia Społecznego,

Pana Philippe PERRIER, Ministra Pełnomocnego, Dyrektora Konwencyj Administracyjnych i Społecznych w Ministerstwie Spraw Zagranicznych

ustalili za wspólną zgodą poniższe postanowienia z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez ich Rządy:

Art. 1.

Każdy obywatel jednego z obu umawiających się krajów, który opuszcza miejsce zamieszkania na obszarze drugiego kraju, gdzie był zatrudniony przy pracach narażających na ryzyko pylicy płuc (silicosa), powinien być poddany przed wyjazdem badaniu lekarskiemu, obejmującemu zdjęcie rentgenologiczne płuc, w celu ustalenia jego ewentualnych praw do odszkodowania na podstawie ustawodawstwa kraju, który opuszcza.

Zdjęcie klatki piersiowej zostanie przekazane lekarzowi, obowiązanemu do przeprowadzenia badania klinicznego i ewentualnie rentgenoskopijnego zainteresowanego.

Lekarz ten zostanie wyznaczony w każdym z obu umawiających się krajów przez Ambasadę drugiego kraju. Powinien on być obowiązkowo wybrany spośród lekarzy, posiadających prawo wykonywania praktyki w pierwszym kraju. Może on przybrać sobie do pomocy drugiego lekarza, lecz we wszystkich przypadkach pozostaje odpowiedzialny za przeprowadzone badania.

W wyniku badania, przeprowadzonego w myśl ustępu pierwszego i drugiego, lekarz sporządza kartę lekarską:

a) jeżeli zatrudnienie, narażające na ryzyko pylicy, miało miejsce ostatnio we Francji, karta lekarska sporządzona zostaje w trzech egzemplarzach, przeznaczonych:

Arrangement

relatif â la détermination du droit à réparation en matière de silicose professionnelle.

En application de l'article 14 de la Convention franco-polonaise du 14 octobre 1920 relative à l'assistance et à la prévoyance sociales

Les Administrations compétentes française et polonaise, représentées par:

du côté français:

M. Francis NETTER, Directeur-Adjoint au Ministère du Travail et de la Sécurité Sociale;

M. Philippe PERRIER, Ministre Plénipotentiaire, Directour des Conventions Administratives et Sociales au Ministère des Affaires Etrangéres;

du côté polonais:

M. Eugeniusz MODLINSKI, Docteur en Droit, Directeur du Département des Assurances Sociales au Ministère du Travail et de l'Assistance Sociale

ont, d'un commun accord, arrêté les dispositions suivantes, sous réserve de l'approbation de leur Gouvernement respectif:

Article 1-er.

Tout ressortissant de l'un des pays contractants qui cesse de résider sur le territoire de l'autre pays après y avoir été occupé à des travaux exposant au risque de silicose, doit subir, avant son départ, en vue de déterminer ses droits éventuels á une réparation au titre de la législation du pays qu'il quitte, un examen médical comportant radiographie de l'appareil pulmonaire.

Le cliché thoracique est communiqué au médecin chargé d'effectuer l'examen clinique et, éventuellement, radioscopique de l'intéressé.

Ce médecin est désigné dans chacun des deux pays contractants par l'Ambassade de l'autre pays. Il est obligatoirement choisi parmi les médecins ayant le droit d'exercer dans le premier pays. Il peut s'adjoindre un second médecin mais demeure, dans tous les cas, responsable des examens effectués.

Le médecin, à la suite de l'examen effectué conformément aux deux alinéas précedents, établit une fiche médicale:

a) Lorsque le dernier lieu d'exposition au risque est situé en France, la fiche médicale est établie en trois exemplaires destinés respectivement:

1) dla polskiego konsula, który przekaże ją do dyspozycji Misji Repatriacyjnej;
2) dla Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie;
3) dla właściwej instytucji regionalnej zabezpieczenia społecznego.

Poza tym zostaje sporządzony czwarty egzemplarz karty lekarskiej, przeznaczony dla Narodowej Kasy Autonomicznej Zabezpieczenia Społecznego w górnictwie, jeżeli zainteresowany należał do systemu zabezpieczenia społecznego w górnictwie.

Zdjęcie klatki piersiowej zostanie następnie zwrócone regionalnej instytucji zabezpieczenia społecznego.

b) Jeżeli zatrudnienie, narażające na ryzyko pylicy, miało miejsce ostatnio w Polsce, karta lekarska zostanie sporządzona w dwóch egzemplarzach, przeznaczonych:
1) dla konsula francuskiego;
2) dla Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie.

Sporządzony zostanie również trzeci egzemplarz karty lekarskiej, przeznaczony dla Narodowej Kasy Autonomicznej Zabezpieczenia Społecznego w górnictwie, jeżeli zainteresowany należał do dodatkowego systemu emerytalnego górników i pracowników z nimi zrównanych.

Zdjęcie klatki piersiowej zostanie następnie przesłane Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie.

1) au Consul de Pologne qui la met à la disposition de la Mission de repatriement;
2) à l'Institut des Assurances Sociales de Varsovie;
3) à l'organisme régional de sécurité sociale compétent.

Il est, en outre, établi un quatrième exemplaire de la fiche médicale, destiné à la Caisse Autonome Nationale de Sécurité Sociale dans les mines, lorsque l'intéressé relève de l'organisation de la sécurité sociale dans les mines.

Le cliché thoracique est ensuite retourné à l'organisme régional de sécurité sociale compétent.

b) Lorsque le dernier lieu d'exposition au risque est situé en Pologne, la fiche médicale est établie en deux exemplaires, destinés respectivement:
1) au Consul de France;
2) à l'Institut des Assurances Sociales de Varsovie.

Il est établi un troisième exemplaire de la fiche médicale destiné à la Caisse Autonome Nationale de Sécurité Sociale dans les mines, lorsque l'intéressé relevait du régime complémentaire des retraites des ouvriers mineurs et assimilés.

Le cliché thoracique est ensuite envoyé à l'Institut des Assurances Sociales de Varsovie.

Art. 2.

We wszystkich przypadkach, w których w wyniku badania, przeprowadzonego w myśl poprzedniego artykułu, lekarz stwierdzi, że zainteresowany dotknięty jest pylicą, poczynione mu zostaną wszelkie ułatwienia w celu zgłoszenia deklaracji o chorobie zawodowej.

Do powyższej deklaracji powinno być dołączone świadectwo lekarskie; świadectwo to może być wystawione przez lekarza, który dokonał wspomnianego badania.

Każdy chory, który złożył deklarację we Francji, powinien być przed opuszczeniem terytorium francuskiego poddany zbadaniu przez lekarza-inspektora pracy, specjalistę w dziedzinie chorób płucnych, stosownie do przepisów prawa francuskiego.

Każdy chory, który złożył deklarację w Polsce, powinien być przed opuszczeniem terytorium polskiego poddany zbadaniu przez lekarza specjalistę, wyznaczonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie.

Na podstawie opinii rzeczoznawcy francuska właściwa instytucja zabezpieczenia społecznego lub Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie przystąpi do ostatecznej likwidacji praw zainteresowanego do odszkodowania, przewidzianego przez ustawodawstwo kraju, który zainteresowany opuszcza. Jeżeli zainteresowany ma prawo do odszkodowania z tytułu zmiany zatrudnienia, odszkodowanie to będzie

Article 2.

Dans tous les cas où, lors de l'examen pratiqué conformément à l'article précédent, le médecin constate que l'intéressé est atteint de silicose, toutes facilités sont données à ce dernier pour l'établissement de la déclaration de maladie professionnelle.

Un certificat médical doit accompagner cette déclaration; il peut être établi par le médecin qui a pratiqué cet examen.

Tout malade ayant fait une déclaration en France, doit être soumis, avant de quitter le territoire français, à l'examen d'un médecin inspecteur du travail spécialisé en matière de pneumoconiose conformément aux dispositions de la loi française.

Tout malade ayant fait une déclaration en Pologne, doit être soumis, avant de quitter le territoire polonais, à l'examen d'un médecin expert désigné par l'Institut Central des Assurances Sociales de Varsovie.

Sur le vu de l'avis de l'expert, l'organisme français de sécurité sociale compétent ou l'Institut Central des Assurances Sociales de Varsovie procède à la liquidation définitive des droits de l'intéressé aux réparations prévues par la législation du pays qu'il quitte. Lorsque l'intéressé a droit à une indemnité de changement d'emploi, cette indemnité lui est payée, conformément aux dispositions de la législation

mu wypłacane stosownie do przepisów ustawodawstwa, mającego do niego zastosowanie, pod warunkiem udowodnienia przy każdej wypłacie, że nie był on zatrudniony przy pracach, narażających na ryzyko pylicy. Dowód ten powinien być przesyłany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie do właściwej francuskiej instytucji zabezpieczenia społecznego, lub odwrotnie.

Jeżeli w wyniku badania, przeprowadzonego w myśl artykułu poprzedniego, zainteresowany został uznany za całkowicie wolnego od zakażenia pylicą, władze administracyjne i instytucje zabezpieczenia społecznego kraju nowego jego zamieszkania powstrzymują się od domagania się na jego korzyść dobrodziejstwa ustawodawstwa o odszkodowaniu za pylicę zawodową, obowiązującego w kraju, który zainteresowany opuścił.

Art. 3.

Każdy obywatel polski, który powrócił do Polski pomiędzy 1 lipca 1945 r. i 1 stycznia 1948 r., a we Francji był zatrudniony przy pracach, narażających na ryzyko pylicy, i który żąda odszkodowania na podstawie ustawodawstwa francuskiego, powinien do dnia 1 października 1948 r. zgłosić wniosek o poddanie go zbadaniu lekarskiemu, obejmującemu zdjęcie rentgenologiczne płuc, przeprowadzonemu na warunkach przewidzianych w poprzednich ustępach, o ile w następstwie złożonej deklaracji o chorobie zawodowej zainteresowany nie był zbadany przez lekarza-inspektora pracy, specjalistę w dziedzinie pylicy, stosownie do prawa francuskiego.

Nowe badanie kliniczne i radiograficzne zostanie przeprowadzone w Polsce przez lekarza francuskiego-inspektora pracy, specjalistę w dziedzinie pylicy, w asyście polskiego lekarza, wyznaczonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie. Zakład ułatwi, w miarę wszystkich możliwości, zadania wymienionych lekarzy.

Lekarz-inspektor pracy, specjalista w dziedzinie pylicy, powinien otrzymać akta badania lekarskiego, dokonanego w chwili, kiedy zainteresowany opuszczał Francję, jak również wyniki badań klinicznych i radiograficznych, przeprowadzonych po jego powrocie do Polski.

Lekarz-inspektor pracy, specjalista w dziedzinie pylicy, sporządzi sprawozdanie, w którym wyrazi swoją opinię co do stanu zainteresowanego w chwili jego repatriacji i wskaże, jeżeli to będzie miało miejsce, stopień trwałej niezdolności, istniejącej w tym czasie. Powyższe sprawozdanie przesłane zostanie do właściwej regionalnej instytucji zabezpieczenia społecznego we Francji. Kopia sprawozdania doręczona zostanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie.

Art. 4.

Wnioski, sformułowane w wyniku badania,

applicable, sur justification fournie, lors de chaque payement, qu'il n'a pas été occupé à des travaux l'exposant au risque de silicose. Cette justification est adressée à l'organisme français de sécurité sociale compétent par l'Institut Central des Assurances Sociales de Varsovie ou réciproquement.

Si, lors de l'examen pratiqué, conformément à l'article précédent, l'intéressé a été reconnu indemne de toute affection silicotique, les autorités administratives et les organismes de sécurité sociale du pays de son nouveau lieu de résidence s'abstiendront de réclamer, en sa faveur, le bénéfice de la législation de réparation de la silicose professionnelle du pays qu'il a quitté.

Article 3.

Tout ressortissant polonais rentré en Pologne entre le 1-er juillet 1945 et le 1-er janvier 1948 qui a été occupé en France à des travaux l'exposant au risque de la silicose et qui réclame réparation au titre de la loi française, devra demander, avant le 1-er octobre 1948, à subir un examen médical comportant radiographie de l'appareil pulmonaire effectué dans les conditions prévues à l'alinéa suivant, si l'intéressé n'a pas été soumis en France à l'examen d'un médecin inspecteur du travail spécialisé en matière de pneumoconiose conformément à la loi française, à la suite du dépôt de sa déclaration de maladie professionnelle.

Le nouvel examen clinique et radiographique est pratiqué en Pologne par un médecin français inspecteur du travail spécialisé en matière de pneumoconiose, assisté d'un médecin polonais désigné par l'Institut Central des Assurances Sociales de Varsovie. Ce dernier facilitera, dans toute la mesure du possible, la tâche desdits médecins.

Le médecin inspecteur du travail spécialisé en matière de pneumoconiose est mis en possession du dossier de l'examen médical pratiqué au moment où l'intéressé a quitté la France, ainsi que des résultats des examens cliniques et radiographiques pratiqués dépuis son retour en Pologne.

Le médecin inspecteur du travail spécialisé en matière de pneumoconiose établit un rapport dans lequel il exprime son avis sur l'état de l'intéressé au moment de son repatriement, en indiquant, s'il y a lieu, le taux de l'incapacité permanente existant à la même époque. Ce rapport est adressé à l'organisme régional de sécurité sociale compétent en France. Une copie en est remise à l'Institut Central des Assurances Sociales de Varsovie.

Article 4.

Les demandes formulées à la suite de l'exa-

przewidzianego w artykule poprzednim, stosownie do prawa francuskiego, powinny być zgłoszone w terminie trzech miesięcy, licząc od daty wymienionego badania z tym, że niniejsze postanowienia nie mogą zwolnić zainteresowanych od skutków przedawnienia, jakieby nastąpiło.

Właściwa instytucja francuska zabezpieczenia społecznego nada ewentualnie dalszy bieg wnioskowi na podstawie opinii rzeczoznawcy, w warunkach przewidzianych w art. 2.

Art. 5.

Postanowienia niniejszego porozumienia wejdą w życie ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1948 r.

Niniejsze porozumienie zawarte jest na okres jednego roku. Będzie ono przedłużane milcząco z roku na rok, jeżeli nie zostanie wypowiedziane przez jeden z obu Rządów, co powinno być notyfikowane co najmniej na trzy miesiące przed upływem terminu.

Na dowód czego podpisani, należycie do tego upoważnieni, zawarli niniejsze porozumienie.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Paryżu dnia 9 czerwca 1948 r.

(—) E. Modliński,
(—) F. Netter
(—) Philippe Pérrier

men prévu à l'article précédent, en application de la loi française, devront être présentées dans le délai de trois mois qui suivra la date dudit examen, sans que les présentes dispositions puissent avoir pour effet de relever les intéressés de la forclusion qu'ils auraient encourue.

Il-est éventuellement donné suite à la demande par l'organisme français de sécurité sociale compétent, sur le vu de l'avis de l'expert, dans les conditions prévues à l'article 2.

Article 5.

Les dispositions du présent arrangement prendront effet à la date du 1-er janvier 1948.

Le présent arrangement est conclu pour une durée d'une année. Il sera renouvelé tacitement d'année en année, sauf dénonciation par l'un des Gouvernements qui devra être notifiée à l'autre Gouvernement trois mois avant l'expiration du terme.

En fois de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont dressé le présent arrangement.

Fait en double exemplaire à Paris, le 8 juin 1948.

(—) F. Netter
(—) Philippe Pérrier
(—) E. Modliński

Porozumienie powyższe zostało zatwierdzone przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i przez Rząd Republiki Francuskiej w drodze wymiany pism z dnia 9 czerwca 1949 r. pomiędzy polskim Ambasadorem w Paryżu i francuskim Ministrem Spraw Zagranicznych.

38.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 marca 1949 r. Nr Uk 623/2-9

w sprawie unieważnienia przepisów służbowych dla pracowników instytucyj ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 255 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 28 marca 1933 roku o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu obowiązującym, unieważniam dotychczas obowiązujące przepisy służbowe dla pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ramowe przepisy służbowe dla pracowników ubezpieczalni społecznych, oraz dla pracowników innych instytucyj ubezpieczeń społecznych, powyższe przepisy stosujących.

Jednocześnie wyrażam zgodę na uregulowanie praw i obowiązków pracowników instytucyj ubezpieczeń społecznych w Zbiorowym Układzie Pracy zawartym między Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, reprezentującym instytucję ubezpieczeń społecznych, a Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Instytucyj Ubezpieczeń Społecznych R. P.

Zarządzenie powyższe obowiązuje z dniem wejścia w życie Zbiorowego Układu Pracy.

Minister
w/z K. Witaszewski

39.

ZARZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 marca 1949 r. Nr Un 864/15 Fr-9.

w sprawie minimalnej wysokości rent i pensyj, wypłacanych przez polskie instytucje ubezpieczeń społecznych uprawnionym, zamieszkałym we Francji.

Na podstawie art. 1, 2 i 4 porozumienia polsko-francuskiego z dnia 9 czerwca 1948 r. w sprawie dostosowania wysokości pensyj, zasiłków i rent do poziomu życia kraju zamieszkiwania uprawnionych oraz biorąc pod uwagę zmiany minimalnych stawek pensyj i zasiłków z francuskiego ogólnego systemu ubezpieczenia

emerytalnego, notyfikowane pismami francuskiego Ministerstwa Pracy i Zabezpieczenia Społecznego z dnia 23 października 1948 r. i z dnia 3 marca 1949 r., zarządzam, co następuje:

1. Do rent inwalidzkich (starczych), przysługujących z polskiego ubezpieczenia emerytalnego robotników i pracowników umysłowych, należy stosować minimalną stawkę w kwocie:
   24.000 franków francuskich rocznie do rat rentalnych, należących za czas od 1 kwietnia 1947 r. do 31 sierpnia 1948 r.,
   29.000 franków francuskich rocznie do rat rentowych, należnych za czas od 1 września 1948 r. do 28 lutego 1949 r.,
   34.000 franków francuskich rocznie do rat rentowych, należnych za czas od 1 marca 1949 r. począwszy.
2. Renty (raty rentowe), przysługujące poszkodowanym z polskiego ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych za czas od 1 kwietnia 1947 r. począwszy, należy obliczać od podstawy wymiaru w kwocie 90.000 franków francuskich rocznie.
3. Minimalne stawki dodatków na dzieci do rent inwalidzkich (starczych) lub wypadkowych oraz minimalne stawki rent dla pozostałych członków rodziny, przysługujących z polskiego ubezpieczenia emerytalnego robotników i pracowników umysłowych oraz z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych, należy obliczać od stawek, wymienionych wyżej w p. 1 i 2, w tym samym stosunku, w jakim wysokość dodatków na dzieci i rent dla pozostałych pozostaje do wysokości rent inwalidzkich i pełnych rent wypadkowych, przewidzianych każdocześnie w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.
4. Minimalne pensje inwalidzkie, przysługujące z polskiego ubezpieczenia dodatkowego górników za czas od 1 kwietnia 1947 r. do 30 czerwca 1948 r. należy obliczać po 800 franków francuskich, a pensje należne za czas po 1 lipca 1948 r. po 1.000 franków za każdy rok pracy w kopalni. Okres końcowy pracy w kopalni, wynoszący mniej niż rok, ale co najmniej 6 miesięcy, należy liczyć za pełny rok pracy.
5. Obliczona stosownie do pkt 4 pensja inwalidzka stanowi podstawę do wymiaru minimalnej pensji wdowiej i pensji sierocej.
6. Przy rentach i pensjach, dzielonych pomiędzy Francją i Polską, wymienione wyżej w p. 1 do 5 minimalne stawki rent i pensyj inwalidzkich oraz wdowich stanowią podstawę do obliczenia cząstki renty lub pensji, obciążającej stronę polską.
7. Jeżeli renta lub pensja, bądź wyłącznie z tytułu ubezpieczenia polskiego, bądź z łącznego ubezpieczenia polskiego i francuskiego, obliczona w myśl polskich przepisów wynosić będzie, po przeliczeniu złotych polskich na franki francuskie po kursie obowiązującym w dniu wypłaty, kwotę wyższą niż wymienione wyżej w pkt. 1 do 6 stawki minimalne, należy wypłacać kwotę wyższą.
8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w miejsce wydanych dotychczas postanowień w przedmiocie, objętym tym zarządzeniem.

Podsekretarz Stanu
Kazimierz Witaszewski

40.

ZARZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 1 kwietnia 1949 r. Nr Un 909/15 Fr-9,

w sprawie ogłoszenia niektórych postanowień polsko-francuskiego protokółu specjalnego z dnia 9 czerwca 1948 r.

Zarządzam ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej postanowień części I, II i III polsko-francuskiego protokółu specjalnego, podpisanego w Paryżu w dniu 9 czerwca 1948 r., których treść zawiera załącznik do niniejszego zarządzenia.

1 zał.

Podsekretarz Stanu
Kazimierz Witaszewski

Zał. do zarz. M. P. i O. S. z dn. 1.IV.1949 r. Nr Un. 909/15 Fr-9.

Przekład.

PROTOKÓŁ SPECJALNY.

W chwili przystąpienia do podpisania konwencji generalnej z dnia dzisiejszego Wysokie układające się Strony uzgodniły, co następuje:

PROTOCOLE SPECIAL.

Au moment de procéder à la signature de la convention générale en date de ce jour, les Hautes Parties contractantes ont convenu ce qui suit:

I. Dodatki do rent z tytułu wypadków.

W oczekiwaniu na wejście w życie konwencji generalnej i biorąc pod uwagę zwaloryzowanie przez ustawodawstwo polskie rent z tytułu wypadków i to począwszy od dnia 1 kwietnia 1947 r. oraz, że wypłata tych rent nie jest uzależniona od żadnego warunku zamieszkiwania, korzyści ustawodawstwa francuskiego, dotyczące dodatków do rent z tytułu wypadków, zostają przyznane począwszy od dnia 1 marca 1947 r. pracownikom polskim, poszkodowanym wskutek wypadku i zamieszkałym w Polsce, jak również członkom rodziny w rozumieniu ustawodawstwa francuskiego, pozostałym po poszkodowanych wskutek wypadku pracownikach polskich i zamieszkałym w Polsce.

II. Zasiłki dla starych pracowników najemnych.

Biorąc pod uwagę pracę polskich starych pracowników najemnych dla gospodarstwa francuskiego i francuskich starych pracowników najemnych dla gospodarstwa polskiego, uzgodniono następujące postanowienia, które wejdą w życie od dnia 1 czerwca 1948 r.:

a) Zasiłki dla starych pracowników najemnych będą przyznane, na warunkach przewidzianych dla starych pracowników przez ustawodawstwo francuskie, wszystkim polskim starych pracownikom najemnym, nie posiadającym wystarczających środków utrzymania, którzy posiadać będą co najmniej 15 lat nieprzerwanego zamieszkania we Francji w chwili zgłoszenia wniosku.

Wypłata zasiłku dla starych pracowników najemnych, przyznanego na warunkach określonych w ust. poprzednim, zostanie wstrzymana zainteresowanym narodowości polskiej, którzy opuszczą terytorium francuskie.

b) Zaopatrzenia starcze lub inwalidzkie, przewidziane przez ustawodawstwo polskie dla pracowników polskich, będą przyznane, na warunkach przewidzianych przez ustawodawstwo polskie, starym pracownikom najemnym francuskim, którzy posiadać będą co najmniej 15 lat nieprzerwanego zamieszkania w Polsce w dacie zgłoszenia wniosku.

Wypłata zaopatrzeń, przyznanych na warunkach, określonych w ustępie poprzednim, zostanie wstrzymana zainteresowanym narodowości francuskiej, którzy opuszczą terytorium polskie.

III. Postanowienie szczególne, dotyczące pracowników górnictwa.

W oczekiwaniu na wejście w życie dodatkowego układu, dotyczącego górników, uzgodniono następujące postanowienia z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1948 r.:

I. Majorations des rentes d'accidents du travail

En attendant l'entrée en vigueur de la convention générale et, comptenu des revalorisations de rentes d'accidents du travail effectuées par la législation polonaise, notamment à compter du 1-er avril 1947, lesquelles ne sont subordonnées à aucune condition de résidence, le bénéfice de la législation française des majorations de rentes d'accidents du travail est accordé, à partir du 1-er mars 1947, aux travailleurs polonais victimes d'accidents du travail résidant en Pologne ainsi qu'aux ayants-droits, au sens de la législation française, des travailleurs polonais victimes d'accidents du travail qui résident en Pologne.

II. Allocations aux vieux travailleurs salariés.

Pour tenir compte des services rendus à l'économie française par les vieux travailleurs salariés polonais et à l'économie polonaise par les vieux travailleurs salariés français, il est convenu des dispositions suivantes qui entreront en vigueur à la date du 1- er juin 1948:

a) L'allocation aux vieux travailleurs salariés sera accordée, dans les conditions prévues pour les travailleurs français, par la législation française sur les vieux travailleurs salariés, à tous les vieux travailleurs salariés polonais, sans ressources suffisantes, qui auront au moins 15 années de résidence ininterrompue en France à la date de la demande.

L'allocation aux vieux travailleurs salariés attribuée dans les conditions définies à l'alinéa précédent cesse d'être servie aux bénéficiaires de nationalité polonaise qui quittent le territoire français.

b) Les allocations dites de vieillesse ou d'invalidité prévues par la législation polonaise pour les travailleurs polonais, seront accordées, dans les conditions prévues par la législation polonaise, aux vieux travailleurs salariés français qui auront au moins 15 années de résidence ininterrompue en Pologne à la date de la demande.

Les allocations attribuées dans les conditions définies à l'alinéa précédent cessent d'être servies aus bénéficiaires de nationalité française qui quittent le territoire polonais.

III. Dispositions particulières concernant les travailleurs des mines.

En attendant l'entrée en vigueur de l'accord complémentaire concernant les travailleurs des mines, il est convenu des dispositions suivantes qui prendront effet à la date du 1-er juin 1948:

a) wdowy po robotnikach lub pracownikach umysłowych, obywatelach polskich lub francuskich, którzy pracowali na przemian w górnictwie w Polsce i we Francji, mają prawo do pensji wdowiej na rachunek Francji bez względu na wiek;

b) wdowy, których mężowie posiadają od 3 do 14 lat pracy, podzielonej pomiędzy kopalnie francuskie i polskie, i którzy zmarli spensjonowani z tytułu inwalidztwa ogólnego, mają prawo od dnia śmierci męża do pensji, obliczonej na warunkach przewidzianych przez ustawodawstwo francuskie w stosunku do długości pracy, przebytej w obu krajach, a to stosownie do postanowień art. 19 konwencji polsko-francuskiej z dnia 21 grudnia 1929 r.;

c) polscy pracownicy, uprawnieni do pensji z tytułu okresów podzielonych i zamieszkali w Polsce, będą korzystali z części zaopatrzenia węglowego na rachunek Francji według reglamentacji, ustalonej ustawą z dni 8 lipca 1932 r.

(—) Jerzy Putrament.
(—) Daniel Mayer.
(—) R. Bousquet.

a) les veuves d'ouvriers ou employés de nationalité française ou polonaise, qui ont travaillé alternativement dans les mines des deux pays, peuvent prétendre, sans condition d'âge, à la pension de reversion à la charge de la France;

b) les veuves dont les maris ont accompli de 3 à 14 ans de services répartis entre les mines françaises et polonaises et qui sont décédés en activité de service en France ou pensionnés pour invalidité générale, peuvent prétendre, dès le décés de leurs maris, à une pension de reversion calculée dans les conditions prévues par la législation française, au prorata des services accomplis dans les mines de ces deux pays, conformément aux dispositions de l'article 19 de la convention franco-polonaise du 21 décembre 1929;

c) les travailleurs polonais, titulaires d'une pension pour services répartis et résidant en Pologne continueront de bénéficier de la fraction d'allocation de chauffage à la charge de la France selon la règlementation établie par la loi du 8 juillet 1932.

(—) Daniel Mayer.
(—) R. Bousquet.
(—) Jerzy Putrament.

. . . . . .

III. SPRAWY OGÓLNE ADMINISTRACYJNE

41.

Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1949 r. Nr B. E./III/849/49 wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Podkomitetu Inwestycyjnego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów o sprawozdawczości inwestycyjnej z wykonania planu inwestycyjnego na rok 1949.

(Ogłoszono za pomocą odbitek powielaczowych)

42.

ZARZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 31 marca 1949 r. Nr Ag 798/11-49.

w sprawie zużytkowania istniejącej powierzchni mieszkalnej.

Do
wszystkich urzędów podległych
i instytucyj nadzorowanych

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zużytkowania istniejącej powierzchni mieszkalnej, ogłoszonej w Monitorze Polskim z dnia 3 marca 1949 r. Nr A-10, zarządzam, co następuje:

1. Lokale mieszkalne, zajmowane czasowo na cele użytkowe (biurowe, organizacyjne i inne) przez urzędy podległe i instytucje nadzorowane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, przechodzą do dyspozycji właściwych władz kwaterunkowych w razie:
   a) zarządzenia całkowitej lub częściowej likwidacji wymienionych użytkowników,
   b) zmniejszenia personelu użytkowników, (np. na skutek reorganizacji, zmiany zakresu działania, fuzji itp.),
   c) przeniesienia się tych użytkowników do lokali użytkowych.
2. Do dyspozycji władz kwaterunkowych przechodzą w całości wszystkie zajmowane lokale, względnie w przypadku przewidzianym w punkcie 1 lit. b) ta ich część, która stanowi nadwyżkę ponad normy użytkowania, określone uchwałą Państwowej Komisji Lokalowej z dnia 29 października 1947 r. w sprawie standartów powierzchniowych dla pomieszczeń biurowych i użyteczności publicznej.

3. Użytkownicy lokali mieszkalnych (pkt 1) obowiązani są niezwłocznie zawiadomić władzę kwaterunkową o powstaniu bądź istnieniu okoliczności, uzasadniających całkowite lub częściowe opróżnienie zajmowanych lokali.
4. Na wniosek Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Odbudowy, uzasadniony potrzebami gospodarczymi, Państwowa Komisja Lokalowa opracuje dla określonych przez siebie obszarów lub ośrodków wytyczne zużytkowania zwolnionej powierzchni lokalowej.
5. Postanowienia powyższej uchwały nie dotyczą lokali w domach stanowiących własność Skarbu Państwa, a przekazanych do użytkowania Wojsku Polskiemu. Odnośnie lokali, zajmowanych przez partie polityczne, wydane będą odrębne zarządzenia.
6. Państwowa Komisja Lokalowa wyda szczegółowe instrukcje co do wykonania powyższej uchwały.
7. Nadzór i kontrolę powyższej uchwały sprawuje Państwowa Komisja Lokalowa.

W związku z tym polecam wszystkim urzędom podległym i instytucjom nadzorowanym, aby w razie zaistnienia okoliczności, o których wyżej mowa pod pkt. 1 — 3 niniejszego zarządzenia, zgłaszały bezzwłocznie właściwej władzy kwaterunkowej wszelkie zmiany organizacyjne, powodujące zmiany w użytkowaniu przestrzeni mieszkalnej.

Analogiczne zarządzenia wydadzą organa kierownicze organizacyj społecznych podległym sobie instytucjom.

Minister

K. Rusinek

43.

Pismo okólne Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 marca 1949 r., Nr Ab 1389/49 w sprawie zaniechania z dniem 1 marca 1949 r. nadsyłania sprawozdań miesięcznych z wydatków osobowych.

(Ogłoszono za pomocą odbitek powielaczowych)

44.

Pismo okólne Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 marca 1949 r., Nr Ab 2537/49 w sprawie nie potrącania przy wypłacie uposażeń funkcjonariuszom państwowym składek na rzecz Związku Zawodowego Pracowników Państwowych R. P.

(Ogłoszono za pomocą odbitek powielaczowych)

45.

Pismo okólne Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 marca 1949 r. Nr At 445/49 w sprawie wzorów protokółów kwalifikacyjno-szacunkowych.

(Ogłoszono za pomocą odbitek powielaczowych)

46.

KOMUNIKAT

o aktach ustawodawczych z zakresu spraw ogólno-administracyjnych, ogłoszonych w Dz. U.R.P. Nr Nr 13 — 14 z 1949 r.

1. Ustawa z dnia 9 marca 1949 r. o kontroli państwowej (Nr 13, poz. 74).

Ustawa weszła w życie z dniem ogłoszenia tj. 19 marca 1949 r. Jednocześnie została uchylona ustawa z dnia 3 czerwca 1921 r. o kontroli państwowej (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 314) oraz utracił moc obowiązującą art. 16 ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. 1946 r. Nr 3, poz. 26).

2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Nr 14, poz. 82).
3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie terminu płatności uposażenia pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Nr 14, poz. 86).
4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków reprezentacyjnych dla niektórych pracowników państwowych oraz przewodniczących i zastępców przewodniczących organów wykonawczych niektórych gmin miejskich (Nr 14, poz. 87).
5. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach służby zdrowia (Nr 14, poz. 88).
6. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pra-

cowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w charakterze kierowców samochodowych oraz wartowników i dozorców (Nr 14, poz. 91).

7. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej, oraz pracowników samorządowych (Nr 14, poz. 92).

8. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin mieskich i wiejskich (Nr 14, poz. 94).

Rozporządzenia pod p-ktami 2 — 8 weszły w życie z dniem ogłoszenia tj. 27 marca 1949 r., z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata na rok 1949 wynosi 800 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe w PKO Nr 1-6849 „Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej — Wydawnictwa".

Druk PWZG Warszawa, Tamka 3. 1500. Zam. 1605. B-75051 **Cena niniejszego numeru 75 zł.**